

Jaume Cabré: 'La literatura no és un joc, m'hi va la vida'

L'han nomenat 42è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes

L'escriptor [Jaume Cabré](#) (Barcelona, 1947), autor de 'Les veus del Pamano' (Proa), una novel·la carregada de premis i molt traduïda, ha estat distingit amb el 42è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, que atorga [Òmnium Cultural](#). Enguany la concessió d'aquest premi trenca la tendència inveterada d'atorgar-lo, per l'obra de tota una vida, a personatges de dilatada trajectòria. Us oferim la conferència de premsa de Jaume Cabré ([vídeo](#)) a la seu d'Òmnium de Barcelona.

Per a fer-se càrrec del canvi de tendència n'hi ha hagut prou de fixar-se en la fila zero de l'auditori de la seu d'Òmnium Cultural de Barcelona, presidida per alguns dels darrers premis d'honor: Josep Termes (1936), Montserrat Abelló (1918), Joan Solà (1940), Feliu Formosa (1934), Antoni Maria Badia i Margarit (1920) i Josep Vallverdú (1923).

Joaquim Maria Puyal, membre del jurat, que ha glossat la personalitat del guanyador, ha volgut relativitzar aquest fet recordant que Vicent Andrés Estellés tenia cinquanta-quatre anys quan va rebre el premi i que Joan Fuster en tenia cinquanta-tres. I que Manuel de Pedrolo, Josep Maria Llompart i Miquel Martí i Pol eren més joves que no pas Jaume Cabré, quan foren distingits amb el premi d'honor.

Cabré, en relació amb aquest fet, ha dit que la juvenesa era un element molt relatiu. Ha recordat un acte compartit per en Tísner i ell mateix. 'Tísner es va referir a mi dient 'aquest jove escriptor'. Jo li vaig dir: 'Home, que tinc quaranta anys'. I ell: 'Quaranta...? Aquest jove més escriptor!'

Més canvis d'enguany: la novíssima presidenta, Muriel Casals, que ha succeït a Jordi Porta, i l'anunci públic del premiat dos mesos abans de l'acte de lliurament del premi, que es farà al palau de la Música el 14 de juny.

L'autor de 'Les veus del Pamano', de 'L'ombra de l'eunuc', de 'Senyoria', de 'Viatge d'hivern'..., ha explicat que quan Muriel Casals el va trucar per comunicar-li que era el guanyador del premi d'honor ell treballava en 'una escena molt complicada i compromesa d'una nova novel·la que escric. Hi estava tan immers que em vaig desorientar i vaig trigar a reaccionar. És curiós que en l'escena que escrivia en el moment de la interrupció també sona un telèfon, i la trucada té molta importància.'

De la nova novel·la que escriu, no n'ha volgut avançar res, sinó que en té moltes planes escrites, però que encara pot trigar tres anys, o quatre o cinc, a sortir.

Si Jaume Cabré ha anat bastint una obra molt sòlida durant quaranta anys, la projecció internacional no li ha arribat fins en fa tres, arran de la Fira del Llibre de Frankfurt 2007, quan l'editorial Suhrkamp va traduir-li 'Les veus del Pamano'. La traducció alemanya li ha obert les portes d'Europa i avui la seva obra ja s'ha traduït a disset llengües. La darrera traducció és 'Viatge d'hivern' a l'anglès ('Les veus del Pamano' també s'hi tradueix).

Sobre la importància de Frankfurt 2007 en la seva carrera, sobretot en projecció internacional, diu: 'Ha estat molt important per a mi i també per a la literatura catalana. Tantes crítiques que va rebre la gestió de l'Institut Ramon Llull, jo en vull destacar la feina positiva. I el resultat final és que la literatura catalana, des de Frankfurt, no és invisible. Fa quinze anys, sí.'

Escric perquè no puc estar-me'n

Jaume Cabré reflexiona sobre el fet d'escriure.

'La meua feina és escriure. Fa quanta anys que vaig decidir que volia escriure i per aconseguir-ho he fet tots els papers de l'auca. Escriure és una feina poc èpica, basada en hores i hores de feina. I he arribat a la conclusió que escric perquè no puc deixar de fer-ho. I va lligat amb el fet de la lectura. Escriure i llegir és una manera de mirar el món, l'univers i la vida. I escriure en la meua llengua és la cosa més natural del món.'

'Deia Umberto Eco que la llengua d'Europa és la traducció. I en aquest sentit, el fet que em tradueixin els llibres em fa molt feliç. Perquè l'objectiu de l'escriptor és que algú et llegeixi i, si és més d'un, encara millor.'

'Sempre he estat un escriptor lent. Escric cada dia, però no tinc pressa. De fet, quan era jove sí que tenia pressa, però ara que sóc gran tinc una altra mena de pressa, més existencial.'

'Quan escric sé que hi ha un compromís amb allò que tinc damunt la taula, amb l'obra, amb la llengua, el llenguatge. Quan escric ho faig amb dues intencions: la consciència estilística i la consciència de la pròpia mort. Perquè, per mi, la literatura no és un joc, m'hi va la vida.'

8 abril 2010

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)